

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. Z.**, zastoupený Mgr. Bc. Pavlem Kroupou, advokátem se sídlem Konečná 88, Vonoklasy, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 14 A 116/2020 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Ten podle žalobce spočíval v odnětí motorového vozidla Policií ČR v návaznosti na silniční kontrolu dne 9. 10. 2020. Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 21. 4. 2021, č. j. 14 A 116/2020 – 34. Vycházel přitom z následujícího skutkového stavu.

[2] Žalobce byl dne 9. 10. 2020 hlídkou Policie ČR kontrolován jako řidič osobního vozidla X, RZ X, rok výroby X. Hlídky na její výzvu nepředložil řidičský průkaz, následně u něj byl mimo jiné proveden orientační test „*DrugWipe 5SP*“ na přítomnost omamných a psychotropních látek. Tento test byl vyhodnocen jako pozitivní na zakázanou látku „*Amphetamines/Methamphetamines*“. Žalobce poté hlídky sdělil, že večer dne 6. 10. 2020 užil pervitin. Odmítl se však podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu v Nemocnici Na Bulovce. Žalobce byl policistům znám z dřívější doby, neboť se v srpnu 2020 dopustil totožného jednání, a to stejným osobním vozidlem. Hlídky žalobce zajistila, neboť byl přistižen při jednání, které má znaky přestupku, a byla důvodná obava, že bude v takovém protiprávním jednání pokračovat. V rámci podání vysvětlení na oddělení policie žalobce mimo jiné uvedl, že je majitelem

dotčeného motorového vozidla. Na to byl podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o policii*“), vyzván k vydání věci – osobního vozidla X, a to z důvodu, že v řízení o přestupku může být uloženo buď propadnutí vozidla, anebo může být toto vozidlo zabráno. Žalobce této výzvě vyhověl a osobní vozidlo policejnímu orgánu vydal. Dne 8. 11. 2020 bylo žalobci sděleno oznámení o podezření z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b), d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).

[3] Městský soud se zaměřil na splnění podmínek pro uložení propadnutí věci dle § 48 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o přestupcích*“), neboť výzvu k vydání věci může policie vydat pouze ve vztahu k přestupkům, za něž je možné tuto sankci uložit. Žalobce v žalobě namítal, že jeho přestupkové jednání nelze podřadit pod žádný ze zákonných důvodů v citovaném ustanovení, policie si neověřila, zda je vůbec vlastníkem vozidla, a konečně ani nezkoumala, jestli není hodnota zajišťované věci v nepoměru k sankci, která mu může být uložena. Městský soud předně podotkl, že žalobce byl mimo jiné podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se může dopustit pouze řidič vozidla. Nezbytným předpokladem k jeho spáchání je užití vozidla k řízení. Byla tedy splněna podmínka uvedená v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, protože zabrané vozidlo bylo ke spáchání přestupku použito. Ke stejnému závěru dospěl městský soud také ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. I v tomto případě je vozidlo nezbytnou podmínkou pro jeho spáchání.

[4] Dále byla splněna i podmínka vlastnictví vozidla žalobcem. Tuto skutečnost potvrdil policistům sám žalobce, jak vyplynulo z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 9. 10. 2020. Žalovaná se podle městského soudu mohla na toto tvrzení důvodně spolehnout.

[5] Městský soud považoval za splněnou též podmínku absence nápadného nepoměru mezi hodnotou odněté věci a povahou spáchaného přestupku. Nejvyšší trest hrozil žalobci za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a to pokuta až do výše 50 000 Kč. Soud z veřejně dostupných údajů na internetových stránkách „www.sauto.cz“, jimiž provedl důkaz na ústním jednání dne 21. 4. 2021, zjistil, že hodnota zabraného vozidla X, rok výroby X, se v závislosti na opotřebení, počtu ujetých kilometrů a vybavení vozu pohybuje v rozmezí od 39 900 Kč do 159 999 Kč. Běžná cena je kolem 50 000 Kč. Cena nad 100 000 Kč je výjimečná. Na základě těchto údajů dospěl městský soud k závěru, že v posuzovaném případě nejde o nápadný nepoměr. Ten by mohl být dán v případě, pokud by vozidlo žalobce svou cenou výrazně převyšovalo částku 100 000 Kč. K tomu však u těchto vozidel dochází zcela výjimečně; tato výjimečnost přitom nebyla v řízení prokázána ani žalobcem tvrzena. Městský soud dodal, že kdyby byl žalobce podezřelý pouze ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, bylo by odnětí vozidla v nápadném nepoměru k povaze tohoto přestupku.

[6] Městský soud uzavřel, že byly splněny všechny podmínky stanovené v § 48 zákona o přestupcích, žalobce byl důvodně podezřelý ze spáchání přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a policie se mohla oprávněně domnívat, že v přestupkovém řízení může být žalobci uložena trest propadnutí věci (zde vozidla). Mohla tedy toto vozidlo „*zabrat*“ podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o policii a zásah do práv žalobce nebyl nezákonný.

[7] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

pokračování

[8] Nejprve namítá, že nebylo možné vůbec uvažovat o tom, že by byl obviněn či snad uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Tím, že odmítl odborné lékařské vyšetření, zmařil získání důkazů pro prokázání spáchání tohoto přestupku. V § 48 odst. 1 zákona o přestupcích se přitom hovoří o „*spáchání přestupku*“. Ke spáchání přestupku musí být naplněna jeho objektivní i subjektivní stránka, přičemž v tomto případě nemohla být naplněna přinejmenším objektivní stránka, což policisté měli rozpoznat. Stěžovatel však uznává, že bez jakékoli pochybnosti naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Ke spáchání tohoto protiprávního jednání ovšem nelze v žádném případě užit motorové vozidlo. Městský soud se mylí, pokud „*nejistě*“ uvedl, že „*lze tedy říci, že vozidlo bylo ke spáchání přestupku užito*“. U uvedeného jednání pouze platí, že se ho musí dopustit řidič vozidla, vozidlo samo o sobě není nezbytnou podmínkou pro jeho spáchání. Přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je spáchán vždy až po jízdě.

[9] Stěžovatel dále namítá, že policistům musel být zřejmý rozpor mezi jeho tvrzením, že je vlastníkem vozidla, a skutečnostmi uvedenými v úřední evidenci (v registru vozidel – pozn. NSS), v níž byla jako vlastník vozidla uvedena jiná osoba. Není tak namístě závěr soudu, že se policie mohla spolehnout na ničím nepodložené tvrzení stěžovatele ohledně vlastnictví dotčeného automobilu.

[10] K otázce nápadného nepoměru mezi hodnotou odňatého vozidla a povahou přestupku stěžovatel uvádí, že v tomto směru je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Pro stanovení ceny vozidla je nedostatečné nahlédnutí na webové stránky s inzercí vozidel, pro posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu by bylo nezbytné přibrání znalce s patřičnou specializací, ohledání vozidla, zjištění jeho skutečného technického stavu, výbavy apod.

[11] Na základě výše uvedeného se stěžovatel domnívá, že policisté nemohli mít v žádném případě za to, že v přestupkovém řízení může být uložen trest propadnutí vozidla. K tomu dodává, že podle § 34 odst. 3 zákona o policii se o vydání věci sepíše úřední záznam a policie vydá dotčené osobě potvrzení. Stěžovatel nerozporuje, že policisté mu vystavili o odnětí vozidla písemné potvrzení, již však podle něj o tomto úkonu nese-psali zákonem obligatorně požadovaný úřední záznam. Jeho absence činí postup policistů nezákonným. Důležitost sepsání záznamu spatřuje stěžovatel v tom, že obsahuje stručné odůvodnění toho, proč dochází k odnětí věci.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvádí, že nesouhlasí s argumenty stěžovatele ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle ní je mimo jakoukoli pochybnost, že sám stěžovatel hlídce Policie ČR sdělil, že před jízdou užil pervitin. Ostatně stěžovatel tuto skutečnost nezpochybňuje. Policistům proto muselo být zřejmé, že stěžovatel řídil vozidlo po požití návykové látky, u které specifikoval její druh (pervitin), orientační aplikované množství a dobu její aplikace. Stěžovatel se dobrovolně podrobil orientačnímu testu na přítomnost omamných a psychotropních látek, který byl vyhodnocen jako pozitivní, po sdělení tohoto výsledku se ale odmítl podrobit lékařskému vyšetření. Podle žalované se tímto jednáním stal podezřelým ze spáchání dvou rozdílných přestupků, a to jednak podle citovaného § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť řídil vozidlo v takové době po užití jiné návykové látky (metamfetamin), po kterou byl ještě pod vlivem této látky, a dále přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, protože se na výzvu policisty nepodrobil lékařskému vyšetření, zda byl při řízení vozidla ovlivněn jinou návykovou látkou. Mimoto policistům na výzvu nepředložil řidičský průkaz, čímž se stal podezřelým ještě ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. S ohledem na popsání okolností je podle žalované zřejmé, že policisté mohli při kontrole oprávněně dojít

k závěru, že je stěžovatel podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Není pak podstatné, jak byla věc nakonec vyřešena příslušným správním orgánem [tj. že ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu byla odložena – pozn. NSS]. Stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje tím, že z uvedeného přestupku nemohl být „obviněn či snad uznán vinným (...) a toto měli policisté rozřešit“. Policisté ovšem v daném případě nerozhodovali o obvinění či uznání viny, ale toliko vyjádřili podezření ze spáchání uvedených přestupků a činili další opatření, včetně předání věci příslušnému správnímu orgánu.

[13] K další kasační námitce, podle níž ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nelze užít motorové vozidlo, žalovaná konstatuje, že z dikce citovaného ustanovení zřetelně vyplývá, že nezbytnou podmínkou pro spáchání daného přestupku je řízení, tedy užití vozidla. Bez existence a užití vozidla nemůže být tento přestupek spáchán. Názor stěžovatele je proto nesprávný a nemá oporu v zákoně o silničním provozu.

[14] Žalovaná se též vyjadřuje k vlastnictví vozidla. V tomto ohledu v podrobnostech odkazuje na své vyjádření k žalobě. Ohledně této otázky provedli policisté šetření, při němž kontaktovali i osobu, která byla jako majitel vozidla evidována v registru silničních vozidel. Byť nebyla tvrzení této osoby a stěžovatele zcela totožná, ve svém důsledku vedla ke shodnému závěru – že vlastníkem vozidla je právě stěžovatel. K nabytí vozidla do vlastnictví není třeba zápisu do daného registru. Navíc pro zabránění věci ve smyslu § 53 zákona o přestupcích není nutné, aby byl pachatel vlastníkem věci. Žalovaná zdůrazňuje rozdíl mezi požadavkem, aby věc „náležela“ pachateli, a tím, aby byla v jeho „vlastnictví“. Tyto pojmy nemají stejný význam. Pokud by bylo možné uložit propadnutí věci pouze jejímu vlastníkov, zákonodárce by takový požadavek výslovně včlenil do textu zákona.

[15] Na vyjádření k žalobě odkazuje žalovaná i u namítaného nepoměru mezi hodnotou věci a povahou přestupku, respektive výší hrozícího správního trestu pokuty. Zdůrazňuje, že stěžovatel nápadný nepoměr v žalobě ani neuváděl, ale pouze konstatoval, že policista údajně vůbec nezkoumal hodnotu vozidla. Bez ohledu na uvedené nebyl soud povinen přibrat znalce za účelem určení hodnoty vozidla, ta totiž není předmětem sporu. Žalovaná cituje § 34 odst. 2 zákona o policii, podle kterého *po předchozí marné výzvě k vydání věci podle odstavce 1 je policista oprávněn tuto věc odejmout. Nelze odejmout věc, jejíž hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku.* Zákon tak nevyžaduje zjištění hodnoty či dokonce ceny věci pomocí znaleckého posudku, ale toliko absenci „nápadného nepoměru“. Pro tyto účely plně postačuje ověření hodnoty vozidla z veřejně dostupných zdrojů, jak učinil městský soud. Žalovaná však v tomto kontextu především zdůrazňuje, že stěžovatel vydal osobní vozidlo X dobrovolně, na základě výzvy policejního orgánu, nemuselo tedy dojít k odejmutí věci ve smyslu výše citovaného § 34 odst. 2 zákona o policii. K hodnotě dobrovolně vydané věci nemusela policie vůbec přihlížet, neboť zákon tuto podmínku stanoví pouze u věcí odejmutých. Jestliže by městský soud přibral znalce a snažil se tímto způsobem určit cenu vozidla, jednal by v rozporu s právními předpisy a zatížil řízení „fatálně“ vadou.

[16] K poslednímu argumentu stěžovatele ohledně nesepsání úředního záznamu žalovaná odkazuje na stranu 13 správního spisu, která obsahuje dokument označený jako „závěrečný úřední záznam“. Jeho součástí je i úřední záznam o vydání věci, v posledním odstavci zde jsou explicitně uvedeny zákonné důvody pro daný postup a popsány relevantní okolnosti případu. Žalovaná také podotýká, že tuto námitku stěžovatel nepřednesl v žalobě, městský soud se jí proto logicky ani nezabýval. Jelikož je toto tvrzení poprvé zmíněno až v kasační stížnosti, jde o nepřijatelnou námitku.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti

pokračování

němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o policii (ve znění účinném do 31. 12. 2021) *policista je oprávněn vyzvat osobu k vydání věci, [jestliže] lze mít za to, že v řízení o přestupku může být uloženo její propadnutí nebo může být zabráná. Dle § 34 odst. 2 téhož zákona po předchozí marné výzvě k vydání věci podle odstavce 1 je policista oprávněn tuto věc odejmout. Nelze odejmout věc, jejíž hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku.*

[20] Podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích *propadnutí věci lze uložit jen, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užitá nebo určena. Odstavec 2 citovaného ustanovení stanoví, že propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli. Podle odstavce třetího tohoto ustanovení propadnutí věci nelze uložit, je-li hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku. Vyžaduje-li to bezpečnost osob nebo majetku nebo jiný obdobný obecný zájem, k hodnotě věci se nepřiblíží.*

[21] Dále přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích *v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*

[22] Nejvyšší správní soud úvodem zdůrazňuje, že předmětem řízení o žalobě byl žalobcem tvrzený nezákonný zásah, který spatřoval v tom, že na výzvu policisty podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o policii vydal osobní motorové vozidlo. Popsané vydání věci (motorového vozidla) Policii ČR považoval za rozporné se zákonem. V petitu žaloby ze dne 26. 10. 2020 tedy pouze požadoval, aby městský soud výrokem svého rozhodnutí určil, že „vydání (odnětí) vozidla značky X, RZ: X (...), policiistou prap. T. B. ze dne 9. 10. 2020 je nezákonným zásahem.“ Uvedené vymezení předmětu sporu je důležité, neboť městský soud se nemohl (v mezích žalobních námitek) zabývat ničím jiným, než právě **zákoností výzvy** učiněné policiistou podle citovaného § 34 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Totéž platí pro Nejvyšší správní soud, který věc posoudil v intencích kasačních námitek.

[23] Jádrem sporu tak je, zda byl policista oprávněn vyzvat stěžovatele k vydání motorového vozidla, přičemž stěžejní podmínkou zákonnosti této výzvy je, aby zde existovalo důvodné podezření o spáchání přestupku, za nějž může být uloženo propadnutí či zabrání tohoto vozidla.

[24] Nejvyšší správní soud též připomíná, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu. Jinak

řeceno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku jen obecně, obdrží na ni od soudu taktéž pouze obecnou odpověď.

[25] Stěžovatel formuloval kasační stížnost velmi stručně a v některých ohledech ji pojal spíše jako prostý nesouhlas se závěry městského soudu. Důslednou konkurující argumentaci však proti odůvodnění napadeného rozsudku v zásadě nepředložil. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval jeho tvrzením, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť pro stanovení ceny vozidla nemohlo postačovat, že městský soud nahlédl na webové stránky s inzercí vozidel. Námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je nutné se zabývat v první řadě, neboť pokud by byla důvodná, musel by zdejší soud pro tuto vadu rozsudek městského soudu zrušit, a to i kdyby stěžovatel tuto námitku výslovně neuvedl.

[26] V této souvislosti lze nejprve zmínit, že (podobně jako kasační stížnost) i žaloba byla velmi stručná. Ohledně hodnoty vozidla v ní stěžovatel pouze bez dalšího konstatoval, že musí být splněn předpoklad, že „*zjišťovaná věc je v poměru k sankci, která může být za přestupek udělena, což v daném případě ani policista nezkontroluje*“. Žádné důkazy k prokázání svých tvrzení nenavrhl, svoji argumentaci dále nerozvinul. Postup městského soudu, který hodnotu vozidla zjišťoval pouze orientačně na ústním jednání ve věci, a to nahlédnutím na webové stránky inzerující motorová vozidla k prodeji, byl proto dostatečný a nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v části, v níž byla daná žalobní námitka vypořádána. Nejvyšší správní soud také ze záznamu z jednání ověřil, že stěžovatel proti danému postupu ničeho nenamítal a ani na jednání žádné další důkazy nenavrhoval. Městský soud svoje závěry řádně odůvodnil a jeho rozsudek je tedy přezkoumatelný.

[27] Stěžovatel svou námitkou ohledně dokazování cílí spíše na *jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé* [viz § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro přezkoumání zákonnosti postupu policie v mezích žalobních námitek ovšem bylo postačující toliko rámcové stanovení hodnoty vozidla. Rozhodující bylo, zda v daném případě nebyl mezi hodnotou vydaného automobilu a povahou přestupku **nápadný** nepoměr, tedy nepoměr, který je zcela a na první pohled zřejmý. K ověření této skutečnosti městský soud zvolil uvedenou formu dokazování prostřednictvím internetových stránek, která sice nemůže nahradit znalecké zkoumání či alespoň odborné vyjádření ohledně hodnoty vozidla, avšak provedení takových důkazů by bylo v daném případě nadbytečné a stěžovatel je ostatně ani nenavrhoval. Městský soud proto ani v procesu dokazování nepochybil a zvoleným postupem nezatížil řízení vadou, která by měla vliv na zákonnost rozsudku.

[28] Nejvyšší správní soud k této otázce z pohledu samotného právního posouzení dále dodává, že po policistovi, který provádí úkon podle § 34 zákona o policii, nelze požadovat, aby stanovil hodnotu věci s odbornou přesností, musí však postupovat tak, aby zde nebyl zmíněný nápadný nepoměr a odebrání věci nebylo nepřiměřeným zásahem do práv dotčené osoby. Nelze po něm tedy požadovat, aby vyčíslil hodnotu odebírané věci. Žalovaná má sice pravdu, že při výzvě k vydání věci ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o policii se hodnota věci neposuzuje, tuto podmínku zákon stanoví až u odejmutí věci, která nebyla vydána dobrovolně (viz § 34 odst. 2, věta druhá zákona o policii; odstavec [19] výše). Při odebrání věci, která byla vydána (dobrovolně) na výzvu podle § 34 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, však platí, že musí jít o věc, u níž lze uvažovat o jejím propadnutí či zabrání. U propadnutí věci je podmínka absence nápadného nepoměru mezi hodnotou věci a povahou přestupku zakotvena v § 48 odst. 3 zákona o přestupcích, policista by tak neměl požadovat vydání věci, jejíž hodnota *prima facie* povaze přestupku neodpovídá. To však nebyl případ projednávaného sporu, v němž nebylo zjištěno, že by hodnota vozidla byla v nápadném nepoměru k povaze přestupků, ze kterých policie stěžovatele podezírala. S ohledem na silniční kontrolu bylo zřejmé, že se stěžovatel mohl dopustit

pokračování

přestupku, který je sankcionován vyšší sankcí a lze ho obecně zařadit mezi přestupky nejzávažnější (k tomu podrobněji viz dále). Hodnota vozidla tudíž nepřevýšila maximální výši pokuty, kterou byl stěžovatel za spáchání nejzávažnějšího z přestupků ohrožen, natolik výrazně, aby bez dalšího neumožnila policii vydání výzvy. Nadto nelze přehlédnout, že stěžovatel byl podezřelý ze spáchání více přestupků [§ 125c odst. 1 písm. b), d) a k) zákona o silničním provozu], a i při zohlednění inkompatibility prvních dvou přestupků (viz níže), nebyla při případném ukládání sankce za jejich souběh vyloučena možnost postupovat podle § 41 odst. 2 zákona o přestupcích [tzn. překročit horní hranici sazby pokuty za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu].

[29] Právního posouzení věci se týká i námitka stěžovatele, podle níž nebylo možné vůbec uvažovat o tom, že by byl obviněn či snad uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. **b)** zákona o silničním provozu, což měli policisté rozpoznat. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v obecné rovině je pravdou, že v případě *jiné návykové látky* (tj. jiné než alkoholického nápoje) nepostačuje k prokázání odpovědnosti za daný přestupek pouze orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek s pozitivním výsledkem. Tím, že se stěžovatel odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření, skutečně, jak sám tvrdí, „zmařil“ prokázání, že vozidlo řídil bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době po jejím užití, po kterou byl ještě pod jejím vlivem.

[30] To však není v projednávané věci významné, neboť nepodrobení se vyšetření zakládá odpovědnost za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. **d)** zákona o silničním provozu, jehož spáchání stěžovatel v kasační stížnosti výslovně připouští. Posledně uvedený přestupek je přitom svým charakterem závažnější [než přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu], ostatně pachatelé za jeho spáchání také hrozí přísnější postih [konkrétně pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let, viz § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu]. Žalované lze navíc přisvědčit v tom, že policisté v daném případě nerozhodovali o vině či správním trestu za určité přestupky, ale toliko vyjádřili podezření z jejich spáchání a činili další opatření. Jedním z těchto opatření bylo i to, že před předáním věci příslušnému správnímu orgánu zajistili vozidlo, o němž se domnívali, že by mohlo být předmětem propadnutí věci či ochranného opatření zabrání věci. V tomto světle tedy výzva policisty k vydání vozidla stěžovatele rovněž ob stojí.

[31] K přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu stěžovatel podotýká, že byt' se ho dopouští řidič, k jeho spáchání nelze v žádném případě užít motorové vozidlo, neboť je spáchán až po jízdě. Tento výklad je však zcela zavádějící. Z dikce citovaného ustanovení totiž jednoznačně vyplývá, že řízení vozidla je nezbytnou podmínkou pro spáchání daného přestupku. Dopouští se ho totiž pouze speciální subjekt, tedy fyzická osoba – **řidič** [viz povinnost **řidiče** podrobit se na výzvu vyšetření podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu], a to **v provozu na pozemních komunikacích a při řízení vozidla** (viz odstavec [21] výše). Bez řízení motorového vozidla (případně jízdy na zvířeti) nemůže být tento přestupek vůbec spáchán. Jinými slovy, jestliže by v projednávaném případě stěžovatel neřídil motorové vozidlo, nemohl by být ani vyzván k podrobení se vyšetření ve smyslu § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu a následně odpovědný za nyní diskutovaný přestupek. Rovněž by poté nemohla být uplatněna výzva k vydání tohoto vozidla dle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o policii.

[32] Poslední námitkou stěžovatel míří na otázku vlastnictví vozidla. Policisté se podle něj neměli spoléhat na jeho tvrzení, že je majitelem vozidla, neboť v úřední evidenci (myšleno v registru vozidel – pozn. NSS) byla jako vlastník uvedená jiná osoba. V prvé řadě k tomu zdejší soud zdůrazňuje, že policista je oprávněn vyzvat kohokoliv, kdo má věc u sebe, aby ji vydal. Není tak nutné zjišťování, zda tato osoba je vlastníkem věci, či nikoliv, neboť nic takového

§ 34 odst. 1 zákona o policii nestanoví. V praxi by byl takový požadavek často nesplnitelný, neboť výzva k vydání věci je typicky neodkladným úkonem policie, v jehož rámci není prostor pro určení, kdo je oprávněným vlastníkem věci. K uplatnění této výzvy je rozhodná faktická detence věci, výzva tak směřuje vůči osobě, která detenci v danou chvíli vykonává. Otázky oprávněnosti detence či vlastnického práva pak mohou být řešeny v dalších (navazujících) řízeních, nikoli však v okamžiku vydání této výzvy (srov. rozsudek městského soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 6 A 194/2018 – 46).

[33] Nadto pro závěr o zákonnosti výzvy podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o policii v daném případě též plně postačuje, že sám stěžovatel při podání vysvětlení uvedl, že vozidlo je v jeho vlastnictví, dostal jej darem, ale nebylo v registru dosud převedeno, protože na to neměl čas. Toto – zcela plausibilní – vysvětlení podal stěžovatel dne 9. 10. 2020 v čase 13:38 hod. až 13:52 hod. (viz úřední záznam o podání vysvětlení, založený na č. l. 8 správního spisu). Bezprostředně poté (v 13:54 hod.) přistoupil policista k výzvě k vydání osobního automobilu, na jejímž základě stěžovatel vozidlo vydal (viz potvrzení o vydání věci na č. l. 14 správního spisu). Městský soud proto správně konstatoval, že v danou chvíli se policie mohla důvodně spolehnout na vlastní vyjádření stěžovatele, další vývoj věci v následujících dnech (šetření k osobě, která byla zapsána v registru vozidel) již nemůže zpětně vést k závěru, že výzva byla od počátku nezákonná.

[34] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na nesporné skutkové okolnosti: stěžovatel při silniční kontrole přiznal užití pervitinu v době před jízdou, pozitivní orientační test na přítomnost jiných návykových látek, odmítnutí podrobit se odbornému vyšetření na zjištění ovlivnění návykovou látkou, stěžovatel byl policistům pro obdobné jednání znám již z dřívější doby. V této situaci se v daný okamžik mohla policie důvodně domnívat, že v následném správním řízení může být uloženo propadnutí či zabránění vozidla. To, že k tomu nakonec nedošlo, není pro posouzení zákonnosti samotné výzvy podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o policii relevantní. Účelem citovaného ustanovení je, aby se do dispozice správních orgánů dostala věc, u níž *lze mít za to*, že může být předmětem propadnutí nebo zabránění. Zasahující policista mohl v dané věci legitimně očekávat, že tento postup je možný, a byl proto k výzvě oprávněn.

[35] Lze tudíž uzavřít, že v posuzované věci městský soud nezatížil řízení o žalobě tvrzenými vadami, správně posoudil příslušné právní otázky a jeho rozsudek je tedy zákonný. V projednávané věci se nejednalo o nezákonný zásah, kterým byl stěžovatel zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Městský soud tak nepochybil, jestliže žalobu stěžovatele rozsudkem zamítl. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly naplněny.

[36] Argumentace poprvé uplatněná v kasační stížnosti, ve které stěžovatel poukazuje na to, že policisté podle jeho názoru nesepsali o odnětí věci na základě předchozí výzvy úřední záznam, a i proto byl jejich postup nezákonným zásahem, nemá svůj předobraz v žalobě a představuje tedy nepřipustnou novotu. Na to též správně poukázala žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti (viz odstavec [16] výše). Nejvyšší správní soud se touto námitkou tudíž blíže nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[37] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[38] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou – nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti

pokračování

s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu